

Niels Helveg Petersen (RV) erkendte, at det var teknisk muligt at vente med fastsættelsen af udskrivningsprocenten, men under alle omstændigheder måtte fastsættelsen bero på et usikkert skøn. Grundlaget for skønnet ville ikke være væsentlig anderledes i september, og derfor var det rigtigst at fastsætte procenten nu, så der ikke skabtes forventninger om en lavere kildeskat for 1971 end den foreslåede. Der var med de fremsatte forslag ikke tale om nogen lempelse i finanspolitikken, og efter det radikale venstres opfattelse var der heller ikke basis for nogen lempelse.

Ømann (SF) gjorde opmærksom på, at systemet en progressiv indkomstskat kun virkede over for de lønmodtagere og erhvervsdrivende, der ikke snød i skat, og der var i systemet indbygget så mange fradragsmuligheder og skattefiduser, at den sociale virkning af indkomstbeskatningen var problematisk. I øvrigt var systemet kun virksomt over for A-skatteydere, fordi B-skatteyderne selv kunne bestemme farten.

Ved indførelsen af det særlige folkepensionsbidrag og den foreslåede nedsættelse af udskrivningsprocenten ville byrdefordelingen blive ændret til fordel for den dyre ende af indkomsterne. På samme måde virkede det, når flere opgaver blev overladt til kommunerne. Det var imidlertid de jævne arbejdsindkomster, der trængte til lettelse. Med sine forslag ville regeringen gennemføre en økonomisk stramning. Var det et passende oplæg til efterårets overenskomstforhandlinger? Heller end en skattestrømning havde han set forslag, der direkte fremmede eksport og opsparing, og som havde taget midlerne til saneringen fra skattesnyderiet, spekulationen, værdistigningen på jord og fast kapital samt forslag om sanering af fradragsreglerne og gennemførelse af en samfundsdirigeret lånepolitik.

Sigsgaard (VS) var ikke tilhænger af den gældende skatteskala — de små indtægter betalte for meget og de store for lidt — og han fandt, at en udskrivningsprocent på 91 var altfor høj. Der var enighed i folketinget om, at skattesnyderiet kunne og skulle bekæmpes. Gjorde man noget ved det, ville der nok komme et par milliarder kr. mere i kassen, og allerede dette ville betyde en nedsættelse af udskrivningsprocenten til 80. Men 80 var også for meget, fordi mange slap for billigt i skat på grund af forskudsafskrivninger, varelagerafskrivninger, henlæggelser til investeringsfonds og etableringskonti og den manglende beskatning af kursavancer. Alt dette medførte, at almindelige arbejdsindkomster bar en meget tung byrde, medens de arbejdsfri indkomster, de høje indkomster og selskabsindkomster slap alt for billigt. Sigsgaard sluttede med at tilslutte sig det socialdemokratiske forslag om udsættelse med afgørelsen om udskrivningsprocenten.

Hanne Reintoft (DK) fandt, at skattelovgivningen i højere grad burde være udformet efter skatteevneprincippet. Ud fra dette synspunkt kunne hun ikke tiltræde nedsættelsen af udskrivningsprocenten.